

—I ves perquè, tot just a mi, m'ha tocat ser jo —rondinava.

—Però si els ceps som una preciositat —miraven d'animar-la els seus veïns de coster, que no tenien aquells problemes existencials.

—Fixa't —afegia un altre. Tal com recull molt encertadament la dita:

«Al pot petit hi ha la bona confitura.

i al cep petit, la bona clarofida».

—Però si, de fet, som iguals que els arbres, només que en menut.

—Tu ho has dit, en menut i en rabassut... —continuava ell, queixa't que et queixaràs. Així no hi ha qui es fixi en nosaltres.

—I tu, per quins sarments revoltillats vols que algú es fixi en nosaltres?

I ell, arribats a aquest punt de la conversa, es feia el ronsa i aquesta pregunta no la contestava mai:

—Res, no n'has de fer res. Coses meves.

I d'aquí que no el treien, no hi havia manera de saber quina en portava d'arrels.

I el cas era que el Petit Cap, deixant de banda aquestes dèries de voler ser un arbre gran i ple de majestut (com rondinava nu-t-sí i demà també), la veritat és que era molt bon cap. S'aplicava un munt a fer la fotosíntesi quan tocava, es deixava padar els sarments, s'omplia de plèpols a la primavera, es carregava de ram boníssim al temps de la collita i perdia les fulles amb dignitat quan arribava el fred.

A la resta de caps del coster els hauria agradat ajudar-la, però no trobaven com. Se ls trencava el cor de llenya quan, les nits de lluna plena, el sentien plorar fluixet, fluixet, perquè no volia que els altres se n'adonessin.

Si hi hagués hagut un gran bosc a prop, els altres caps haurien avisat la Fada del Bosc corresponent (en temps antics, pel que sembla, tots els boscos grans tenien una fada assignada) i la fada hi hauria anat a donar un cop de mà, a un cop de vareta o un cop del que-fos. Però als costers, ja se sap, vinya molta, però boscos grans, cap ni un.

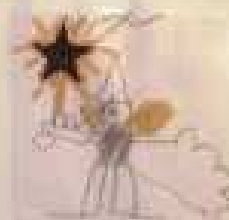
I així passaven els dies i les nits,
el fred i la calor,
la calma i les ratxades de vent.

Amb el nostre cep petit queixant-se en públic i somicant d'amaigat, fins que una
matinada, els seus plors barrejats amb la rosada van calar llicorella avall.

I avall.

I encara més avall.

I van anar regalimant fins a arribar a una de les galeries de la mina de plom de
Bellmunt (cases del subsòl i les capes freàtiques) i per la galeria van anar lliscant
fins que la darrera gota d'aquella pena líquida va caure, tot just, a la punta del nas
(un nas blanquíssim i bufoníssim) de la Fada de la Mina.

Hi havia tant de desconsol concentrat en aquella gota que la Fada de la Mina es va estremir des de la punta del seu blanquíssim nas fins a la punta dels dits dels peus. Des de la punta del seu nas blanquíssim fins a la punta de cadascun dels dits de les mans. I des de la punta del seu nas tan bufó fins a la punta de cadascun dels seus cabells negres com la nit, negres com els túnels, negres com la mina. I el seu sentit deontològic de córrer a ajudar a qui és bo de mena i ho necessita, la va empènyer amunt, galeria rere galeria, desfent el camí de la gota de plor, fins a atrevir-se a sortir del subsòl i a plantar-se davant del cep desconsolat.

Al voltant de la fada, que ara encara està petita que el cop petit, es va obrir una dimensió clarament de Ben Sábica. La màquina d'aire que bellugava les fulles dels cops del voltant es va aturar i la nit va esdevenir encara més serena.

—Què fareu, arbre? —li va preguntar la fada, a cau de plègor—. Per què ploras d'una forma tan trista?

—Ploro perquè no sóc cap arbre, només sóc un cop petit i rebossat i emboscat de pols. I tu que ets i ets certa, que no saps ni borboll ni d'arboros ni de copo?

—Sí, la Fada de la Nit i, al ta cert, de cops i d'arboros no en té un borboll, com no deu. Ara, es va moix de plom, de grega i de piloni.

—I va mostrar una saneta que deu n'ha de com pessai. El Petit Cop li va fer una banyegada. Era molt bonica, la saneta aquella, amb la llum de la llum que hi donava de pla, i una estrella a la punta que trisa espumetes.

—Escolta, no arbre, —va continuar la fada.

—Cop, em pots dir cop —li va corregir el Petit Cop.

—Escolta, cop, de totes maneres, si em volguessis explicar perquè estàs tan trist, potser triso alguna via per ajudar-te. Sís, una fada, resantia? El que no pot ser és que continues aquí, plora que plora, set nans nit, perquè fagas () d'estrí també en té un munt de banyeta) un cop abra un cant, no el comia fàcilment i, a partir d'ara, cada cop que ploris aquí dalt, una gota del teu plor acabarà travessant les gemmes de la meua nit i aterrant a la punta del meu nas, i tanta tristor, ja, què veis que et digui, es que no la que estres.

—Esuf! Esuf! —va tornar a començar el cop.

—He veut, ja tornes a ser-hi. Així no amborós enlar.

—Es cops no amben nu enlar, un reb que amben, si estres amelote?

—Ha ha deu el pau de la llum, cal dir que, si t'arboros a no voler-me explicar perquè estàs tan trist, me en desorós l'oportunitat d'ajudar-te. Que no veis que sóc una fada, ni que sigui del subel. No, travora profit. Qualsevol, en el teu cas, no dubtes a demanar-me un decap darrera un altre.

—Esuf! Esuf!

—Va, no et faci el despatot, que saps molt bé per què ploras, hincjo plora d'assorta manera perquè al, de totes maneres, cop problema, estres a pame. Treball fadológ conductiu —i la fada va «va posar a pensar en veu alta»—. Primer a firmat del Petit Cop plorant: ha que vol ser un arbre gran. Continua al procés deductiu: què podria aconseguir el Petit Cop si fos un arbre gran? Veis, totai, ja no hi veig tanta diferència entre arbre gran i cop petit. Tots dos tenen les arrels al subel i la resta cop a fora. Tots dos tenen fulles. Tots dos no poden mur-xar pel fet d'estar amelots.

—Ja, ja —esuf esuf! li va interrompre el Petit Cop—. ja... voldria ser un arbre gran perquè si mai pogués un artista pel cant que vareja al costat i es fixa en mi —esuf esuf!— i aprofités la meua nit per dissonar una mica i després penlar: «Oh! Quin arbre ha benel. I agnat, em pintés en un quadre que fos una obra meua, llavors el meu quadre viuria en un museu i tethen em miraria any rere any i diria: «Oh! Quin arbre, ha benel! Que engnétic? Heu vist la forma de les bronques? Què devia voler dir? I on devia estar plantat? I com va ser que el gran pintor hi va passar pel costat i el va pintar? Va ser un anelrec a va ser un impuls de l'ortatu? I en quina època el devia acabar de pintar?»

La fada va obrir una ulls com una torreges.

—Mira, fada, ja no em podré bellugar mai d'aquest costat, però si algun dia un gran artista em pintés, deixaria de ser només aquest cop petit, rebossat i gelós que sóc, i passaria a formar part de l'art i dels museus. Deixaria de ser també ja per a convertir-me en una obra d'art. Què pot haver-hi al mà, de més bonic? —i dit això es va adonar que ja no sentia cap havi parat de plorar.

De moniato.

De pasta de moniato.

La feva s'havia quedat de pasta de moniato.

Miro que havia arribat a fer-ne, de conjectures, per estimar d'an veure el desconoc d'aquell cep, però aquest
 vessant de desàper artístic en un cep de castor, no se l'hauria imaginat ni en mil anys de treball
 faldologeductiu, galeria amant i galeria oval.

De fetes moniato, ella era una fada molt professional, tan ferma com el plan de la seva mina i també una oprimista
 nota oval que de seguida es va omir:

—Bé, Petit Cep, la feva part ja l'has feta, que ho estat fer-me partícip del teu desig.

Ara, has de confiar en mi, en l'eficàcia dels meus sortilegis, en la meua vareta màgica de plom puríssim i en tota
 la feva que em puguin brindar les meues antigues fades. Tu em promets que no temeràs a plorar a sobre d'aquest
 castor i ja et prometo que et feig entrar en una altra d'art. Què dic, en una? En un bon grupat. Què dic, en un bon
 grupat? Que es preparin els artistes que, d'ara endavant, els tocarà pintar pàmpels o quadre sí i quadre també... I
 què dic, només pintar? I esculpir pàmpels, també. Ja poden començar.

E així va ser.

No em donàreu com, perquè és un dels secrets més ben guardats del món de l'art i de les fades; però la Fada de la Mina de Belmont, se les va menegar per a aconseguir que apareguessin fulles de vinys, igualtes igualtes a les del Petit Cep, en incomptables obres d'art: retaulles, tríptics, díptic, quadres, escultures.

E no que apareguessin a la botella, a qualsevol boc de fobra d'art en qüestió, en un racó d'aquells per a omplir, que no es mira mai ningú.

No.

Ni pensaments.

La Fada de la Mina de Belmont va aconseguir que els gèngols del Petit Cep apareguessin sempre en un lloc prominent de fobra, a cada retrat, a cada escultura d'aquelles beldots de formes arrodonides i llargues cabelleres, d'aquelles Venus, a Afrodites, a deesses de tota mena.

E qué dir-ne, dels retrats o de les escultures d'ells?

Justa la fusta.

Exactament igual.

Allà on convergien les mirades del públic que acudia anant a contemplar aquelles obres d'art, aquell bé de déu de cassos espectaculars, justament allà on feïhen es-dalla per fer-hi una bona ullada —pling!— es trobaven amb la fulla del Petit Cep prioriti, que va quedar immortalitzat per sempre més en obres i més obres d'art, veritables *capítol* dels museus del món sencer.

